

15 Juni 1917.

No. 12.

22e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

En wederom, ik zeg tot u, dat wie gij ook in mijnen naam zult zenden, door de stem uwer broederen die u naar recht zijn aanbevolen en die gemachtigd zijn, — die zal macht hebben de deur mijns koninkrijks te openen tot elke natie waarheen gij hen ook zult zenden.

Met Woord des Heeren gegeven door Joseph, den Profeet, aangaande de Twaalf Apostelen des Lams.

ONKUISCHHEID HET HEERSCHEND KWAAD VAN DEN TIJD.*)

(Een artikel geschreven door Joseph F. Smith, President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, op verzoek van de „Vereeniging tot verbetering van den inhoud der nieuwsbladen,” om te worden gepubliceerd ten dienste van hare leden door heel de Vereenigde Staten heen.)

Het karakter van een gemeenschap of van een volk is de totale som van de persoonlijke kwaliteiten van de leden waaruit die gemeenschap of dat volk bestaat. Zulks te zeggen is instemming te betuigen met een alledaagsche waarheid zoowel als uiting te geven aan een axioma van diepgevoelde belangrijkheid. De stabiliteit van een stoffelijke structuur berust op de degelijkheid van hare onderscheidene deelen, en op het onderhoud en de handhaving van een behoorlijk wederkeerige betrekking tusschen hare eenheden, in harmonie met de vastgestelde en aangenomen wetten. Hetzelfde kan worden gezegd van instellingen, systemen, en van organisaties in het algemeen.

*) Korten tijd geleden werd aan President Joseph F. Smith verzocht een artikel te schrijven om door heel de natie heen te worden verspreid, door den Raad namelijk welke rangschikkingen maakte voor de „Vereeniging tot verbetering van den inhoud der nieuwsbladen,” en die gesteld is aan het hoofd van deze vereeniging. De lijst van intekenaren op de nieuwsbladen in dit syndicaat begrepen, omvat couranten die gepubliceerd worden in elke staat van de Unie; gezegd wordt zelfs dat heel de gecombineerde circulatie het aantal van omstreeks 8.000.000 exemplaren nabij komt. Het onderwerp van President Joseph F. Smith wordt klaarlijk verduidelijkt door den titel van het artikel: „Onkuischheid het heerschend kwaad van den tijd.” Oorspronkelijk bestemd om verdeeld te worden in vier artikelen die zamen ééne serie zouden vormen, heeft de „Deseret

Sommige van de ernstigste fouten der menschen, in administratieve zaken, in de politiek, en in staatsmanschap, zijn de gevolgen van verkeerdelijk aangewende pogingen om het maaksel in zijn geheel te versterken, in plaats van genezende maatregelen toe te passen op de ontredde deelen, of de in disharmonie geraakte betrekkingen te herstellen. Als den burgers van een gemeenschap, of van een volk, geleerd kan worden oprechte levens te leiden, dan zal de grootschheid en de duurzaamheid van zoo'n natie verzekerd zijn.

De stem van den pessimistischen agitator wordt heden ten dage in het land gehoord. Zij is luid wat betreft het beschuldigen van bestaande stelsels, en sterk in het eischen van nieuwe wetten en gouvernementele hervormingen. Progressieve wetgeving is ongetwijfeld noodig, en misbruik van macht, verwaarloozing van plicht, of ander kwaad in nationale of plaatselijke administratie, dient op tijd te worden verbeterd, maar de schreeuende nood van het menschdom is: persoonlijke hervorming. De totale zuivering en daadwerkelijke regeling der gemeenschap als een stelsel, door een wetgeving gebaseerd op onderdrukking, is een onberedeneerd groote, en alhaast hopelooze onderneming. Het natuurlijk voor de hand liggende en rationeele plan van verbetering dient ten zeerste verband te houden met de opvoeding van de eenheden der maatschappij, den persoonlijken burger namelijk. Regelende en verbiedende wetten kunnen, blijvend, niet anders worden beschouwd als noodzakelijkheden te zijn in den tegenwoordigen toestand der menschelijke zaken, maar laten wij hopen dat deze bepalingen op den duur doode letters zullen worden bij den vooruitgang van de gemeenschap door persoonlijke verbetering.

News" (waaruit wij het overnamen, Vert.) het geheele onderwerp weergegeven als één complete verhandeling. De tekst is van de origineele copie genomen, zooals verstrekt door President Smith. Aan het artikel is door heel het land heen de grootste belangrijkheid toegekend, terwijl de uitgevers klaarblijkelijk het gewicht van het kwaad op den juisten prijs wisten te stellen, en de onmiddellijke noodzakelijkheid om met dit euvel den strijd aan te binden, zooals het namelijk is voorgesteld in de krachtige en onbuigzame taal door President Smith, gebruikt bij zijne ter verantwoording roepen van de wijdverspreide maatschappelijke misstanden van den dag. Deze toestanden leiden tot lichamelijke en geestelijke ontarding en verval, alsmede naar den geestelijken dood, en voorspellen het oordeel der maatschappij, tenzij dan dat ten spoedigste ontwaken volgt van uit het gevaar waarin zij verkeert. Zooals reeds boven gezegd, was het artikel geschreven voor het syndicaat om te circuleeren onder de couranten, die daartoe behooren. Het was in geen enkel opzicht een interview met de een of andere vertegenwoordiger van, of een artikel speciaal geschreven voor eenig bijzonder nieuwsblad of tijdschrift. (Red. van „Deseret News.")

HET MAATSCHAPPELIJK KWAAD.

Wat in de literatuur van den tegenwoordigen tijd bekend is geraakt als het maatschappelijk kwaad, is een onderwerp van voortdurende bespreking, en de middelen voorgesteld om dit euvel te verhelpen zijn onderwerpen van twisten en debat. Dat het publieke geweten ontwaakt is tot het ernstige besef van den treurigen toestand als, een gevolg van sexueele onzedelijkheid, is eene hoopvolle aanduiding van te verwachten staande verbetering. Geen walgingwekkender kanker misvormt het lichaam en de ziel van de gemeenschap vandaag, dan de schrikjaan- gende bezoeking der sexueele zonde. Zij bedert zelfs de bronnen des levens, en laat hare schadelijke gevolgen na aan de nog ongebo- renen als een legaat van den dood. Zij waart rond in het kleinste gehucht zoowel als in de stad, in het paleis en in de hut, als een roofzuchtig beest op zoek naar prooi, en zij gliuift door het land ais in godslasterlijke uittarting van de wetten van God en den mensch.

De wettige verbintenis der sexen is van God verordineerd, niet enkel als een middel tot voortzetting van het geslacht, maar ook voor de ontwikkeling van de hoogere vermogens en edeler hoedanigheden van den menschelijken aard, welke zaken de door de liefde geïnspi- reerde verstandhouding tusschen man en vrouw alleen kan verzekeren. Het woord der Schriften is, met betrekking tot de goddelijke bedoeling en het gebod in verband met de sexen, zoo duidelijk mogelijk. „Het is niet goed dat de mensch alleen zij,” en daarom is het verordineerd geworden dat „een man zijnen vader en zijne moeder verlaten zal, en zijne vrouw aankleven, en zij zullen tot één vleesch zijn. (Gen. 2: 18, 24). Van de eerste ouders van het geslacht lezen wij: „En God zegende hen, en God zeide tot hen: Weest vruchtbaar, en vermenig- vuldigt, en vervult de aarde.” (Gen. 1: 28).

De grondregel dat het huwelijk eerbaar is, is thans even waar als toen zij geuit werd door den Apostel van ouds (zie Heb. 13: 4); en wie zal willen ontkennen dat de gehuwde staat noodig is zelfs, voor eene betrekkelijke volmaking in het vervullen van de mate en het doeleinde van 's menschen sterfelijk bestaan? „Nochtans is noch de man zonder de vrouw, noch de vrouw zonder den man, in den Heere.” (1 Cor. 11: 11).

Het is niet alleen fundamenteel behoorlijk, en in strikte overeenkomst met beide, den geest en de letter van het goddelijk Woord, maar eveneens bepaald noodig ten opzichte van de maatschappelijke orde dat de huwelijksbetrekking bepaald en geregeld wordt door de wereld- sche wet. De partijen van de huwelijksvereenkomst moeten afdoende doordrongen zijn met de verantwoordelijkheid van den staat dien zij aanvaarden, en voor de getrouwheid aan hunne verplichtingen zijn zij verantwoordelijk aan elkander, aan de gemeenschap en aan hunnen God.

VRUCHTBARE BRON VAN ECHTSCHEIDING.

Sexueele vereeniging in het huwelijk is wettig en, daaraan deelgenomen met oprechte bedoeling, is eerbaar en rein. Maar zonder de banden van het huwelijk is sexueele overgave eene onteerende zonde, afschuwelijk in de oogen der Godheid.

Ontrouw aan de huwelijksbeloften is een vruchtbare bron tot echtscheiding, met haar langen nasleep van vergezellende zonden, niet de minste waarvan is: de schande en oneer opgelegd aan ongelukkige, ofschoon onschuldige, kinderen. De verschrikkelijke gevolgen van overspel kunnen niet worden bepaald tot de zondigende aandeelhebbers. Hetzij openlijk bekend, of ten deele verborgen onder het kleed van schuldige geheimheid, de gevolgen zijn machtig en groot in kwaden invloed. De onsterfelijke geesten die tot de aarde komen om te wonen in lichamen van vleesch, hebben het recht om op de juiste wijze te worden geboren, uit ouders die vrij zijn van de bevelking met sexueele ondeugden.

Het is een betreuenswaardig feit dat de maatschappij er in volhardt om bij de vrouw, met betrekking tot zaken van sexueele overtreding, een strikteren maatstaf aan te leggen dan bij den man. Welke schaduw van verontschuldiging, om niet te spreken van rechtvaardiging, kan er gevonden worden voor deze smadelijke en lafhartige onderscheiding? Kan de bedorvenheid in den man iets minder vuil en besmettelijk zijn dan in de vrouw? Moet een mannelijk melaatsche, uit vrees voor besmetting, minder worden geschuwd dan een met dezelfde ziekte geslagen vrouw?

O, het verachtelijke, de onrechtvaardigheid, de schande van dit alles! De eerste verkondigers van dit schandelijk begrip zijn, gelukkig voor hen, verborgen onder de vergetelheid van het verleden. Laat de schande waarin zij, naar recht, hun aandeel behoorden te hebben, door hen worden gedragen die steun verleen en aan het gangbare begrip van zoo misdadig een onderscheid. Verdiep u in het schouwspel! De man, die van nature de beschermer en verdediger is van de vrouw, gereed om de overspelster, in wier zonde hij zelve een aandeel had, ten doode toe te steenigen wat betreft de maatschappelijke verhoudingen!

Het is waar, er is niets bijzonder nieuws in deze plichtverzakende verdraaiing van welvoegelijkheid en rechtvaardigheid. Men zal zich herinneren dat zekere eigengerechtigte Schriftgeleerden en Farizeën, tierend en schreeuwend tot den Christus kwamen in de voorhoven van den tempel, met zich sleepende eene vrouw, van wie zij zeiden: „Meester, deze vrouw is gegrepen, overspel bedrijvende;” en zij vroegen Hem welke straf op haar zoude moeten worden toegepast. Wat gebeurde er met den man in dit geval? Den man namelijk die dit overspel met haar had bedreven? Misschien was hij er bij tegen-

woordig, maar zij dit zoo of niet, ons staat niet beschreven dat over hem een oordeel werd gevraagd, of dat hij begrepen was in de voor de vrouw gevraagde straf. De hierin schuilende onrechtvaardigheid is evenwel van niet minder afzichtelijk karakter omdat, zooals somtijds wordt gezegd in zelftegensprekende onbestaanbaarheid, zij door den geest van den tijd geëerd is.

BETREURENSWAARDIGE SCHULD VOOR GOD.

Voor zoover eene vrouw zondigt is het onvermijdelijk dat zij lijden moet, want hare vergelding komt zeker, hetzij onmiddelijk dan wel later. Maar voor zoover als de onrechtvaardigheid van den man haar de gevolgen te dragen geeft van zijn overtredingen, staat hij schuldig aan veelvoudige misdaad, en de man is grootelijks verantwoordelijk voor de zonden tegen welvoegelijkheid en deugd, de last waarvan te dikwijls te dragen wordt gegeven aan de zwakkere deelhebster aan de misdaad. De verschrikkelijke overmacht der prostitutie, en de verdraagzaamheid waarmede de schandelijke koophandel door de zoogenaamde beschaafde maatschappij wordt verdragen en behandeld, ja aangemoedigd zelfs, zijn zwarte vlekken op de bladen der gangbare historie.

Het zou ten zeerste onrechtvaardig zijn om elke gevallen vrouw met dezelfde vernietigende minachting te behandelen, als de maatschappij in acht schijnt te moeten nemen jegens de prostitue's die klaarblijkelijk behooren tot de laagst gedegenereerde klasse, en hare schuld als even groot te beschouwen. De in 't licht gegeven resultaten van ambtelijk aangestelde, en vrijwillig zich daarvoor gegeven, onderzoekers in dit slijkerig veld van informatie, doen zien dat menige vrouw die haar lichaam te koop aanbiedt, tot dien vreeselijken handel is overgegaan nadat zij zich beroofd bevond en misleid door onwaardig geplaastst vertrouwen in den man, en hoewel haar verloren en wanhopige toestand beschouwd moet worden als een elementaire oorzaak, zoo niet als een gedeeltelijke verontschuldiging, is zij niettemin eene misdadigster onder de wereldsche wet, en eene betreurenswaardige schuldenares tegenover het bevel van den Almachtige. In den dag van het rechtvaardige oordeel zal, voor den troon van den Grooten Rechter, die in het binnenste zal lezen, en de roerselen van het hart zal weten uit te leggen, elke omstandigheid in het juiste licht worden beschouwd, in haar geval zoowel als in dat van hem of hen die heeft of hebben bijgedragen aan hare ontaarding. Anderen zijn er die, zooals de rapporten zulks aanwijzen, betuigen dat zij hunne levens van schande hebben verkozen, de voorkeur gevende aan het betrekkelijke gemak en de onnatuurlijke opwinding van hare afwijkende wijze van bestaan van de geregelheden van eerlijken arbeid.

Ijselijk als de toestand is, is hij niettegenstaande eene zwarte werkelijkheid; een talloos aantal vrouwen prostitueeren hare lichamen

en zielen om geld, en zij vinden geen gebrek aan vlijtige koopers. Wie is meer verdorven — de verkoopster of de koper van de eer der vrouwen? In vele gevallen is er noodig, om duidelijk te kunnen onderscheiden en te ontleden, eene macht die grooter is en hooger staat dan door het menschdom wordt bezeten, om eene juiste beslissing te vellen, maar zeker schijnt het dat, welke verzachtende omstandigheden, als een gevolg van dwang of andere toestanden, voor de vrouwen ook gevonden mogen kunnen worden — schuldige wellust tē algemeen de voornaamste beweegreden is van den man. Als de hartstochten van den man op natuurlijke en heilzame wijze werden bedwongen, dan zou de vrouwelijke deugd ophouden een koopbaar handelsartikel te zijn op de onheilige schacherplaats der gemeenschap.

De lage waardeering waarin strikte zedelijkheid op het gebied van sexueele aangelegenheden zich over het algemeen slechts mag verheugen, is een element van daadwerkelijk gevaar voor de natie, beschouwd als een menschelijke instelling, om nog niet eenmaal te spreken van de in 't groot doorgevoerde verwoesting van zielen in het veroorzaken van schuld tegen het goddelijk bevel. Met zulke vreeselijke voorbeelden voor oogen als waarvan ons de geschiedenis voorziet, moet het verbazing wekken dat de verschillende regeeringen geen duidelijke pogingen aanwenden om de samenstellende deelen der hieraan medewerkende krachten te ontleden, welke krachten namelijk ontspringen aan de overtredingen tegen de zedewetten onder hunne burgers. Want, zooals alreëds gezegd, hoewel de opvoeding van het individu de baseerende voorwaarde is van de verbetering der gemeenschap, daar zullen regels voorschrijvende wetten noodig blijven zoolang de misdaad nog bloeit.

EEN UITGESTORVEN VOLK.

De grootschheid van het aloude Griekenland, de majesteit van Rome, eens de trotsche beheerschers der wereld, zijn verdwenen, en het vonnis der historie geeft ons de sexueele immoraliteit te zien als een der voornaamste middelen ter verwoesting te zijn geweest waardoor de val van deze machtige volkeren werd teweeggebracht. De literatuur van het godsdienstig genootschap wat ik vertegewoordig, geeft verslag van een voorbeeld van nog treffender belangrijkheid, want zij omvat de geschiedenis van lichamelijke verwoesting en totale uitsterfing van een eens machtig volk, en die van de ontsiering en verlaging van een ander. Overeenkomstig de geschiedenis vervat in het Boek van Mormon, werd het Amerikaansche vasteland eenmaal bewoond door twee volkeren, respectievelijk bekend als de Nephieten en de Lamanieten. Het eerstgenoemde volk was gedurende een groot gedeelte van hunnen loopbaan progressief; zij bouwden steden en beoefenden de schoone kunsten der beschaving; en zoolang als zij in rechtvaardigheid leefden, waren zij voorspoedig. De Lamanieten waren, met uitzonde-

ring van een korten tusschentijd van betrekkelijken vrede, een nomadenvolk geworden, en verkeerden steeds in eenen staat van aanvallende vijandschap tegen huone Nephitische tijdgenooten. Het meest gezegende tijdperk waarvan de aloude Amerikaansche geschiedenis gewag maakt, was dat van de eerste twee eeuwen van het Christelijke tijdperk, gedurende welken tijd het volk in reinheid en deugd leefde. Van dien tijd lezen wij: „En er was geene twist in het land, omreden de liefde Gods welke in de harten van het volk woonde. En er was geene tweedracht noch strijd, noch moeilijkheid, noch hoererij, noch leugen, noch moord, noch eenige soort van ontucht, en er konde zekerlijk geen gelukkiger volk zijn onder al de menschen die door de hand Gods geschapen waren.” (4 Nephi 15, 16).

Maar deze deugzame en gelukkige staat werd opgevolgd door een tijd van afschuwelijke onmatigheden en uitwassen; en eene voorname plaats bekleedende onder de zonden die tot den dood van het volk leidden, was die van sexueele onreinheid en algemeene wulpschheid. Zooals de profeten hadden voorspeld, degenereerden de Nephieten, en onder de goddelijke toelating en als een straf voor hen, verwoestten hen hunne vijanden. En de Lamanieten, ofschoon in dien strijd de overwinnaars, zijn vervallen tot den tegenwoordigen ontaarden staat van de Amerikaansche Indianen. Archeologen vertellen ons dat de menschelijke beenderen gevonden in de Indiaansche heuvelen van dit land (Amerika, Vert.) onmiskenbaar de kenteekenen dragen van het heerschen van syphillis en aanverwante ziekten onder de aloude Amerikanen.

Brengt onze natie van den nieuweren tijd eveneeus over zichzelf dat oordeel van verwoestend verderf? De krachten der ontbinding zijn door heel het land heen aan het werk, en zij handelen even zoo verraderlijk als het gif van doodelijk venijn. Een volkerenwijde ontwaking tot het besef van de behoefte aan persoonlijke reinheid en strenge hervorming in zaken der sexueele moraal wordt vereischt door den dringenden nood des tijds. Even als in het strijdvoeren tegen lichamelijke koorts, zoo ook behoort, bij de behandeling van het zedelijk venijn, het individu onvatbaar gemaakt voor zoover zulks mogelijk is, door onderricht in hygiënisch leven, en het inenten met den geest van rechtvaardigheid; en, daarmede samenwerkend, wordt elke mogelijke poging vereischt om het verspreiden van de plaag te beteugelen door het in toepassing brengen van de grootst mogelijke reinheid in de gemeenschap. De tegenwoordig gangbare en algemeen gevolgde gewoonte van onbetamelijkheid in kleeding, de vloed van onzedelijke verdichtfels in gedrukte pamfletten, op het tooneel, en zeer merkbaar in bioscopen, de aanmoediging van onkuischheid in dagelijksche conversatie, alle deze dingen doen doodelijk werk in het kweeken van zielverwoestende ondeugd.

GEESTELIJKE ZIEKTEN.

Gelijk vele lichamelijke ziekten trekt ook de sexueele misdaad een sloop van andere krankheden met zich mede. Even als de lichamelijke gevolgen van dronkenschap de ontbinding der weefselen bewerkstelligt, en ontreddeering van werkdadige functiën, en zoo het lichaam respectievelijk overgeven aan elke ongesteldheid waaraan het mag worden blootgesteld, terzelfder tijd de krachten van weerstand verlagende tot op het noodlottig ontbreken van allen tegenstand, zoo stelt onkuisheid de ziel bloot aan diverse geestelijke ziekten, en berooven haar van beide, den weerstand en de bekwaamheid tot herstel. Het overspelig geslacht uit de dagen van Christus was doof voor de stem der waarheid, en door hun ziekelijken toestand van gemoed en hart, zochten zij naar teekenen, en verkozen de ledige fabel boven de boodschap der zaligheid.

Het evangelie van Jezus Christus is het goddelijk verordineerde algemeene middel voor de ziekten waarmede de menschheid bezocht is, en in de allereerste plaats voor de vreeselijke bezoeking der sexueele zonde. Merk op de leerlingen van den Meester toen Hij bedienend optrad onder de menschen in het vleesch. Die leerlingen waren hoofdzakelijk gericht op persoonlijke eerlijkheid en rechtvaardigheid des levens. De letter van de Mozaische wet werd terzijde gezet door den geest van persoonlijke toewijding aan datgene wat rechtvaardig was. „Gij hebt gehoord”, zoo zeide Hij, „dat door de Ouden gezegd is: Gij zult geen overspel doen; maar ik zeg u, dat zoo wie eene vrouw aanziet, om haar te begeeren, die heeft alreeds overspel in zijn hart met haar gedaan.” (Matt. 5:27, 28). De zonde zelf kan voortkomen uit de zinnelijke gedachte, den wellustigen blik, even als moord dikwijls de vrucht is van haat en begeerte.

Zonder eenige reserve noch wijziging, aanvaardden wij de verklaring der Godheid, ons geworden door een aloud Nephitisch profeet:

„Want Ik, de Heer, verheug mij in de kuisheid der vrouwen. En zedeeloosheid is afschuwelijk voor mij. Aldus zegt de Heer der heirscharen.”

Wij gelooven dat sexueele zonde alleen overtroffen wordt door het vergieten van onschuldig bloed in de categorie van persoonlijke misdaden; en dat de overspeler geen deel zal hebben in de verhooging van de gezegenden. Wij verklaren als te zijn het woord van God:

„Gij zult geen overspel bedrijven.”

„Hij die eene vrouw in wellust aanziet, of zoo wanneer iemand overspel in zijn hart zal bedrijven, die zal niet den Geest hebben, maar zal het geloof verloochenen.”

JOSEPH F. SMITH.

President van de Kerk van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

NAAR ZION.

„Denk niet als gij opgaat naar Zion,
„Dat niets u meer bitter zal zijn,
„Dat gij steeds in vreugde zult leven,
„Verlost van ellende en pijn.
„Neen, neen! want een vurige oven
„Is Zion, en zal het steeds zijn,
„Verbrandende stroo, hout en stoppels;
„Gelouterd als goud moet gij zijn,“

Wij hebben allen menigmaal dit lied gelezen en gezongen, en toch hebben wij wel steeds goed de bedoeling begrepen?

Daar zijn in den laatsten tijd heel wat leden naar Zion vertrokken, niettegenstaande de gelegenheden minder goed waren dan in de tijden die reeds zoover achter ons liggen. De tijden dat er namelijk, althans schijnbaar, nog vrede heerschte op de aarde. De reis is duurder geworden, en de formaliteiten die te vervullen zijn minder gemakkelijk in orde te krijgen. Niettegenstaande dat evenwel, zooals gezegd, zijn er in de laatste jaren heel wat menschen vertrokken naar het land wat wij beschouwen als het land waar de Heer in het laatste der dagen Zijne kinderen wil bijeenvergaderen. Houdt dit verband met de verzwaarde toestanden hier aan deze zijde van den oceaen? Met het duidelijk zichtbare van de oordeelen des Heeren die niet meer worden, maar reeds zijn uitgestort over de bewoners van het oude Europa? Ongetwijfeld doet het zulks. Te verwonderen valt het dan ook geenzins dat de Heiligen optrekken naar het land hunner belofte. Dat zij gaan naar die plaats die door God is aangewezen voor Zijn volk om naar toe te vlieden als de oordeelen over de aarde zouden gaan.

Wij achtten het evenwel onzen plicht om in een kort artikeltje in „De Ster” onzen leden, allicht aanstaande emigranten, nadrukkelijk te wijzen op het eerste vers van Lied 15, uit „Heilige Lofzangen,” wat wij aan het hoofd van dit artikel hebben doen afdrukken. „Denk niet als gij opgaat naar Zion, dat niets u meer bitter zal zijn.” Wordt het gedacht? Weten doen wij het niet, maar afgaande op wat somtijds wordt gehoord van hen die op het punt staan te vertrekken, de hoop en de verwachting die worden uitgesproken, komt menigmaal bij ons de gedachte op: als de menschen maar niet worden teleurgesteld als

zij in Zion aankomen. Als zij in Utah zijn en daar een zelfde maatschappij zullen vinden als die zij hier hebben achtergelaten. Een maatschappij die weliswaar andere verhoudingen toont, en waar zeer zeker iets, allicht wel veel, gevonden zal worden van hetgeen men hier niet ziet, maar toch een maatschappij die opgebouwd is uit een talloos aantal deelen evenals hier, en waar, (in mindere mate misschien?) maar waar toch ook evengoed de zonde is, en waar niet allen die er wonen inderdaad Heiligen der Laatste Dagen zijn, al dragen de meesten dan ook den naam „Mormonen.”

Er wordt zoo overdikwijls op gewezen door de zendelingen alhier werkzaam, zoowel in private gesprekken als in vergaderingen enz. dat elkeen Zion behoort mede te nemen dat alleen dan kan worden verwacht dat Zion er inderdaad zal worden gevonden.

Want, wat is Zion? Zion wil zeggen „de rechtvaardigen van hart.” De rechtvaardigen van hart tezamen wonende, zullen overal en onverschillig waar zij zijn, een Zion kunnen hebben. Nu leenen de maatschappelijke omstandigheden die hier in de wereld worden aangetroffen, zich er minder goed toe om al de rechtvaardigen van hart bijeen te vergaderen, vandaar dan ook dat de Heer een plaats heeft aangewezen waar die rechtvaardigen zich zouden kunnen verzamelen. De rechtvaardigheid evenwel dient eerst aanwezig te zijn, want is zulks niet het geval dan worden de inwoners van Zion die geen Zion zijn, slechts met zooveel verkeerde elementen vermeerderd, als er naar toe gaan. Want, als wij zelf niet in ons hebben om de geboden des Heeren te onderhouden, om datgene te doen wat de wetten des Heeren van ons vragen, waarom dan niet hier gebleven, en hoe kunnen wij dan verwachten dat anderen zulks wel zullen willen en ons in hunne gemeenschap op zullen willen nemen?

Dat niemand zichzelf verleide. Het evangelie verleidt niemand, en ook het begrip van de Heiligen der Laatste Dagen niet, dat er namelijk eene plaats is waar men overeenkomstig de ingevingen van het hart den Heer, zonder molest van anderen, kan dienen. Zijn wij teleurgesteld wanneer we in Zion aankomen, dan hebben wij zulks enkel aan ons zelf te danken. Leest de brieven die af en toe in ons tijdschrift worden opgenomen van hen die daar naar toe zijn gegaan. Allen verheugen zij zich in het evangelie, in het daar zijn onder de kinderen des Heeren, maar ook allen zijn er tevens zich van bewust dat ze daar dingen hebben gevonden waarvoor ze redenen zouden kunnen vinden zich teleurgesteld te gevoelen, maar zij zijn getrouw gebleven en hebben zich herinnerd dat ze gegaan zijn geheel uit vrijen wil, uit eigen verkiezing en met het doel om daar beter den Heer te kunnen dienen dan ze hier konden doen, en om meer van Zijne wegen te weten.

Wij kunnen daar meer leeren van 's Heeren wegen, maar ook,

hoeveel is hier niet te leeren. Hoevelen zijn er reeds niet gegaan die, wanneer ze hier waren gebleven een tijdlang, allicht niet zouden zijn afgevallen, omdat ze hier reeds hadden kunnen leeren dat elkeen op zijn eigen beenen moet staan, zonder zich te storen aan hetgeen wat de ander doet. Storen wij ons aan datgene wat een ander doet, en vermeenen wij daaruit redenen te kunnen putten om zelf af te vallen, dan is zulks reeds een bewijs dat wij geen Zion zelven in ons hart hebben gehad, maar alleen wachtende waren op eene gelegenheid om af te vallen en die gelegenheid, toen zij zich voordeed, gretig hebben aangegrepen. Staat het zoo met ons dan is het veel beter om daar niet naar toe te gaan, maar om hier af te vallen, want we bewaren ons dan voor schade en voor schande.

Neen, in Zion zal niet alles zoet zijn. Men zal daar menschen vinden die er naar toe zijn gegaan zonder den Geest des Heeren in hun hart te hebben, zonder dat zij zich hadden voorgenomen zich aan niets te stooten, zonder dat zij er aan hadden gedacht dat er meerdere zulke menschen als zij zelven waren naar toe zijn gegaan, die alleen maatschappelijk voordeel hadden nagejaagd, en daarin teleur zijn gesteld geworden.

Waar 's Heeren kinderen zich vergaderen is er voor den duivel de grootste prooi te bemachtigen. Daar is voor hem een veld van arbeid, en zoolang de zonde nog heerscht op de wereld, is er helaas voor hem nog op te gemakkelijke wijze prooi te bemachtigen, dan dat hij die niet zou zoeken onder de Heiligen der Laatste Dagen. Alleen als wij gebroken hebben met den dienst van satan, als wij God alleen willen dienen en enkel dat doen wat goed en rechtvaardig is in Zijne oogen, dan zullen wij gewillig zijn mede te helpen om Zion te zuiveren van het onkruid dat ook daar welig tiert, en dan is voor ons de tijd aangebroken om te gaan.

Blijven wij getrouw hier, dan zullen wij daar niet ontrouw worden, en dan kunnen wij verzekerd zijn dat eens de tijd zal komen dat het onze tijd is om te gaan. Hoe menigmaal hebben wij gezien dat er menschen waren die oprecht en rein waren in hunne bedoelingen en die Zion tot een eer zoude hebben verstrekt om daar te zijn, terwijl het toch scheen als was er in 't geheel geen vooruitzicht voor hen er immer te komen, en hoe zonderling zijn somwijlen des Heeren wegen gegaan dat Hij juist dan uitkomst gaf als de menschen zelf gansch niet meer wisten hoe te handelen. De Heer zorgt voor de Zijnen en zorgt er tevens voor dat de Zijnen komen op de plaats die Hij voor de verzameling van Zijne kinderen, in het laatste der dagen, heeft terzijde gezet. Maar Zijne kinderen dienen Zijne kinderen te blijven, en geen vreemde goden te gaan dienen, dat wil in dit geval zeggen, dienen inderdaad Hem de eer te geven en alleen in zich hebben Hem te eeren en te dienen, en zoo zij anders doen dan is

Zion niet voor hen, en is het veel beter dat zij hier breken met de Kerk dan daar te gaan en weer redenen tot aanstoot worden voor anderen die nog te komen staan. Bedenke elkeen dat die ooit plan heeft naar Zion op te trekken. Bedenke elkeen dat Gods wegen niet de wegen des menschen zijn, en in elk geval niet wanneer hier niet op den weg der bekeering wordt getreden die alleen waardig kan maken zich te vermengen met 's Heeren volk en 's Heeren kinderen n de toppen der bergen.

TE LAAT?

„O, luister eens, Dora, vind je dat niet een mooi, bijzonder waar gedichtje? Daarin heeft iemand nu al zijn weemoed weten uit te spreken, al zijn droefenis over een verloren leven:

„Als men ten laatste heeft gevonden
 Waar heel de ziel naar smacht,
 Dan is 't te laat — de dag verzwonden,
 Reeds valt de nacht”...

„Van welken dichter is het?”

„Dat staat er niet bij. Maar vind je het niet bijzonder sympathiek?”

„Jawel, maar...”

„Nu wat, maar?”

„Het is mij wel wat troosteloos!”

„Dat maakt het juist aantrekkelijk; de wereld is nu eenmaal zoo somber! Een ander heeft er zich blijkbaar ook al in verdiept, want er staat een potloodstreepje bij”.

„Dat zou ik er in geen geval bij gezet hebben”.

„Neen, jij hebt altijd een andere opinie dan een ander. Hoe kom je toch aan die bijzondere denkebeelden?”

„Och, laat ons daar verder niet over spreken. Ik dring ze immers aan niemand op?”

„Neen, dat doe je ook niet! Maar ik wil ze daarom toch wel van je vernemen. Wat heb je hierop tegen?”

„Ik heb er op tegen dat ik het niet te laat zou vinden als ik werkelijk aan het eind van mijn leven iets gevonden had, waarnaar ik voortdurend had gezocht”.

„Maar als je nu altijd door vergeefs gesmacht hadt?”

„Als dat werkelijk zoo was, dan geloof ik dat ik het misschien al eerder gevonden zou hebben. Want dat is het juist, dat doen we meestal niet! Verreweg de meeste menschen jagen nu eens dit dan weêr dat oogmerk na. Nu eens bereiken ze een brokstnk van het

eene, dan weêr van het andere. Als je dan aan het eind van je leven onvoldaan bent, is het heusch niet te verwonderen."

„Maar wat zou je dan willen? Dat we van onze jeugd af aan één richting uitstuurden? Dat is immers onmogelijk?

„Zeker, dat is het ook. We hebben veel te langen tijd noodig om met ons zelve tot klaarheid te komen. Dikwijls is daar een heel menschenleven nauwelijks voldoende voor. Maar daarom hebben we dan ook geenszins te klagen als wij ten slotte toch nog iets mogen bereiken, dat ons bevredigt."

„Maar als de dag dan verzwonden is? Als de nacht dan valt?"

„Dan mogen we hopen en vertrouwen dat op dien nacht een nieuwe morgen zal volgen".

„Een nieuwe morgen? Ach, lieve Dora, wie zegt je dat die komen zal?"

Kijk eens hier, Tilly, ik zeg nog eens: ik dring mijn overtuiging aan niemand op. Maar voor mij is het een levensbehoefte daaraan te blijven gelooven. Ik zou niet op een gegeven moment kunnen neêr-zitten en tot mij zelve zeggen: nu is het de moeite niet meer waard, nu is het te laat!"

„Maar als het werkelijk komt op het laatste oogenblik?"

„Dan zou het toch slechts te laat kunnen zijn voor dit aardsche leven, dat ik niet anders beschouwen kan en wil dan in verband met hetgeen ik hoop dat volgen zal. Heb ik hier slechts één greintje onvervalschte waarheid gewonnen, dan zal dat een onvergankelijke schat zijn, die mij begeleiden zal waar ik ook verder heenga!"

„Dus dan zou je je leven niet verloren achten?"

„Integendeel; ik zou weten waarvoor ik geleefd had. Een verloren leven is een leven zonder verheffing, zonder doel. Het denkbeeld „te laat" is mij altijd ondragelijk geweest. Ken je het lied „Herfst" van Sperry.

„Mogelijk heb ik het wel gelezen; maar het staat mij toch niet duidelijk voor."

„Och, je weet, met de nieuwe gezangen dweep ik niet in alle opzichten; maar dit is een prachtig lied. Het kwijnen en vergaan van al het aardsche is er zoo weemoedig mooi in weergegeven, ook het kwijnen en vergaan van ons aardsche leven. Maar aan het slot vind ik deze heerlijk bemoedigende gedachte:

„Zoo nog mijn herfst een bloemknop wint,

Die open gaat bij 't sterven!"

Zie, daar kan ik geheel meê medegaan. Niet troosteloos nederzitten, maar blijven leven en streven totdat de dood ons overplaatst naar een hooger arbeidsveld!"

uit „Haagsche Post".

VAN OVER DEN OCEAAN.

Door middel van ons geliefd tijdschrift „De Ster” komen wij u iets vertellen betreffende onzen toestand hier in Zion.

Wij gevoelen ons hier zeer gelukkig en moeten inderdaad uitroepen dat dit het beloofde land is waarvan door 's Heeren woord is gesproken. Als de menschen die hier in dit land wonen hunne oogen willen openen dan behoeven zij het niet alleen te gelooven, maar kunnen het werkelijk zien. Evenals overal elders zijn hier de levensmiddelen wel iets gestegen in prijs, maar de armere menschen hebben het hier maatschappelijk minstens zoo goed als de rijkere op andere plaatsen in de wereld. Voorts de vrijheid, waar overal zoo zeer voor wordt gestreden en wat overal een zoo zeer begeerenswaardig goed schijnt te zijn!

Nu, geliefden in het verre Holland, wij kunnen u werkelijk vertellen dat Vader in den hemel ons rijkelijk zegent. Het evangelie is voor ons kostbaarder dan het ooit te voren was. Dezen winter is hier veel sneeuw gevallen, maar niettegenstaande dat hebben bijna alle werklieden geregeld werk gehad en goede verdiensten.

Wij zijn door het Huis des Heeren geweest, en hopen in staat te zijn nog veel werk te doen voor onze afgestorvene familieleden en vrienden. Ook hopen wij dat Vader in den Hemel den weg zal willen openen voor allen die hier gaarne naar toe willen gaan. Wij zijn hier nu bijna twee jaar en hebben hier zeer veel lieve broeders en zusters aangetroffen; ook wel anderen die niet hunne plichten willen doen, maar zulks is altijd en overal en door alle tijden heen onder het volk des Heeren alzo geweest. Wij kunnen hier veel leeren met betrekking tot het evangelie. Dikwijls nog denken wij terug aan het geliefde vaderland waar wij onze familie en zoovele vrienden hebben achtergelaten, maar wij wenschen niet terug te gaan om weer in Holland te wonen. Toch hopen wij dat ons nog eenmaal het voorrecht beschoren mag zijn eene zending te vervullen onder onze oude landgenooten. Wij zeggen voorts tot u, geliefde broeders en zusters, blijft getrouw aan het verbond wat ge eenmaal gemaakt hebt, in welken toestand ge ook moogt zijn. Dat Vaders zegen daartoe uw deel moge zijn, is ons beider wensch voor u allen in den naam van Christus.

Uw broeder en zuster

H. HOMMES en Echtgenoot.

Ogden, Utah.

Een zuiver geweten vreest geen beschuldiging.

Bezint eer gij begint, maar bezint niet te lang.

Wat er niet in zit, komt er ook niet uit.

DE PROFEET JOSEPH SMITH.

door

W. J. GREGOOR.

Ten onrechte wordt er vaak door onze tegenstanders beweerd dat wij Joseph Smith boven Jezus Christus zouden stellen. Zulks is ongerijmd, zooals er zoovele verkeerde ideën betreffende het Mormonisme worden uitgegeven.

De Heiligen der Laatste Dagen eeren Joseph Smith als een zeer groot profeet, die na Christus de voornaamste persoonlijkheid is geweest die op onze planeet heeft geleefd. Wij eeren hem omdat hij het instrument was in 's Heeren handen om het evangelie, wat toentertijde niet meer op aarde was, te herstellen. En voor hen die weten wat het zeggen wil het evangelielicht te bezitten, is het zeer natuurlijk dat die profeet een zoo groote plaats in hun hart inneemt. Joseph Smith heeft het voorrecht genoten met den Vader en met den Zoon te mogen spreken, die hem namelijk onderrichtten wat een groot werk hij doen moest. Willen wij bovendien onderzoeken wat hij, als middel, heeft geopenbaard aangaande wat ieder van noode heeft om de hoogste heerlijkheid te ontvangen, en om te leven in de eeuwige werelden der toekomst, dan valt het niet moeilijk tot de overtuiging te komen dat hij inderdaad een profeet was van God.

De Kerk van Jezus Christus heeft hij opnieuw opgericht, met gezag, met het Priesterschap en met al de gaven en zegeningen die noodig zijn in de Kerk van God. Was de wereld gewillig het groote werk wat hij heeft verricht de noodige aandacht te schenken, de boeken te willen lezen die hij, door de hulp van God, heeft vertaald — voornamelijk het Boek van Mormon — alsmede de waarheden die door hem tot de wereld zijn gekomen zou willen accepteren, dan zouden zij, evenals de Heiligen der Laatste Dagen, dien man willen eeren die hen zooveel heeft gebracht. In een onzer gezangen heet het dat eens heel het menschdom Joseph zal eeren en erkennen voor hetgeen hij was, en deze profetie is zoodanig doorgedrongen in de harten van Gods Heiligen dat niet alleen daar geen twijfel hoegenaamd aan verbonden is, maar elke gelegenheid wordt aangegrepen hiervan te getuigen.

ARNHEM, 24 April 1917.

TIJD.

't Is de Tijd, die 't al omhult, 't is de Tijd, die spreekt: „geduld!”
't Is de Tijd, die alles vindt, alles leert — houd hem ten vrend.
Maar het is een domme maat, die de Tijd slechts zorgen laat,
En zich met het spreukje baat: „Komt de Tijd dan komt ook raad!”

CONFERENTIEAANKONDIGING.

De openbare vergaderingen van de conferentie, te houden van de Rotterdamsche hoofdafdeeling, zijn uitgeschreven om te worden gehouden in Rotterdam op Zondag 1 Juli a.s.

Drie vergaderingen zullen plaats vinden. De morgen- en middag-vergadering te houden in de zaal Excelsior St. Janstraat 15, terwijl als plaats van samenkomst voor de avondvergadering is vastgesteld, het Nutsgebouw Oppert 81.

Op 30 Juni zal, 's avonds om 8 uur, eene vergadering worden gehouden voor allen die het priesterschap dragen, en voorts voor alle ambtenaren en leeraars in alle organisaties van onze vertakkingen. Deze vergadering zal plaats vinden in de zaal Excelsior.

Worden voor deze priestervergadering alle zoodanige ambtenaren uitgenoodigd, voor de Zondagsvergaderingen is elkeen uitgenoodigd, zoowel vrienden als leden enz.

WM. DALEBOUT Conf. pres.

NIET VERSAGEN.

Als wij soms, onder 't leed gebukt,
Blind voor Uw zegeningen,
Door bange zorg terneer gedrukt,
Vol vrees door 't leven gingen:
Ontsluit ons oog dan voor al 't goed'
En leer ons, met vertroost gemoed,
Weer dankbaar 't loflied zingen!

Al schijnt deez' aard' een woestenij
En 't kruis niet meer te dragen:
Gij staat Uw kind'ren trouw ter zij
En hoort hun angstig klagen.
Gij wischt hun droeve tranen af
En blijft hun troost, hun schild en staf;
Zij mogen niet versagen.

INHOUD:

Onkuischheid het heers- chend kwaad van den tijd blz. 177 Naar Zion „ 185 Te laat? „ 188	Van over den oceaan . „ 190 De Profeet Joseph Smith „ 191 Conferentieaankondiging „ 192 Niet Versagen „ 192
--	--